

Domov blahoslavené Bronislavy

Vše se mění, vzniká a zaniká, jen Bůh zůstává kotvou a nadějí.

Píše se říjen roku 2020. Zvláštní doba. Od jara do současnosti je vše trochu jinak, než jsme byli zvyklí. Náš domov (pro seniory – Domov blahoslavená Bronislavy) je nejmenší v našem kraji, a navíc jeho zřizovatelem je církev, konkrétně sestry premonstrátky.

V našem domově žije 33 klientů, z toho 28 žen a 5 pánů, a to s průměrným věkem téměř 87 let. 27 klientů má příspěvek na péči (PnP) ve třetím a čtvrtém stupni, tedy na velké úrovni závislosti na péči okolí. Bez PnP u nás není ani jeden klient. Náročnost pro personál je tedy veliká.

Na druhé straně máme celkem 22 stálých zaměstnanců. A opět, mužů tu máme celkem 3 – ředitel, údržbář a pracovník v sociálních službách (PvSS). V tzv. přímé péči je tedy jediný muž, ostatek činí ženy. Celkem 13 zaměstnanců.

Co se týká rozpočtu, tak náklady na jedno lůžko činí 30 000 Kč. Z toho víc jak polovinu si hradí klienti z důchodů a PnP, 10 % hradí zdravotní pojišťovny a cca 34 % činí dotace – MPSV ČR, Kraj Vysočina i město Humpolec.

Celý rok je ve znamení covid-19 a různých, z toho pramenících, omezení, zákazů, příkazů, výjimek. Mnohdy tak překotně vyhlášených, že se v tom pes nevyzná. V první polovině roku byl nejdříve pomalý, ale stále se narůstající strach z přicházejícího viru, na to navazoval nouzový stav, kdy se naprosto zastavila celá společnost, seniorů nevyjímaje. Byl zákaz návštěv, vycházení, shlukování i ve vnitřních prostorech. Vše vedlo k naprosté izolovanosti a přerušení všech sociálních kontaktů. Nyní, po chvilkovém prázdninovém uvolnění, je tatáž situace zpět. Tedy proti smyslu sociálních služeb.

Musím konstatovat, že z mého pohledu město Humpolec, Kraj Vysočina i MPSV ČR ohledně sociálních služeb jsou štedří. V tomto roce byly vyhlášeny již další tři dotační tituly z MPSV, jeden pro odměny zaměstnancům, další dva pro uhrazení zvýšených nákladů. I město Humpolec a Kraj Vysočina mají zájem a podporují, jak mohou. Nevím jak ostatní odvětví, ale u nás to zatím tak vnímám.

A nepomáhá jen stát a municipalita. Pomohli a pomáhají i běžní lidé, kteří nosili ručně vyrobené roušky, nabízí služby „na telefonu“, kdy si s klienty povídají, a pomohli i podnikatelé a živnostníci, kteří mnohdy nakupovali ve velkém a v určité době saturovali stát v zásobování ochrannými prostředky...

Pro sociální zařízení jsou dvě oblasti, která jsou v souvislosti s covid-19 stěžejní. Jedna, finanční zatížení v souvislosti s nákupem všech těch roušek, respirátorů, štítů, brýlí, celotělových oblaků, návleků na nohy, pokrývek hlavy, dezinfekce atd. V případě výskytu jsou značné náklady na hygienu. Druhou Achillovou patou je právě personál, což je největší ohrožení i dnes ve zdravotnictví.

Přemýšlím nad tím, že musím poděkovat všem zaměstnancům v našem domově, resp. v sociálních službách, protože jde o psychicky a fyzicky obtížnou práci ve vypjaté době. Chtěl bych také poděkovat politikům, živnostníkům, podnikatelům a lidem, že mají srdce nastavené na modul „pomůžu, kde můžu“. Zároveň však vnímám i ochranu a požehnání Boží, v našem případě na přímluvu bl. Bronislavy. Lidstvo si dnes plně uvědomuje, že ne vše máme pevně v našich rukou a že bohatství nestačí, není konečným smyslem naší existence. Důležité je mít dobré vztahy. Vlastně i podstata křesťanství ční v osobním vztahu s Kristem, který přetrvá i přes brány naší smrti. Toto vše přeji našim rodinám, městu i světu.

Mgr. Jan Výborný, ředitel Domova blahoslavené Bronislavy

